

ת"פ 22803/11/15 - מדינת ישראל נגד א ח (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

11 במאי 2016

ת"פ 22803-11-15 מדינת ישראל נ' ח (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י באת-כוחה עו"ד גנית אטיאס

נגד

א ח (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד ליאור כהנא

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת-דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שלוש עבירות של תקיפה סתם - בת זוג.

על-פי המתואר בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום הנאשם והגב' ל ש (להלן: "המתלוננת") היו בני זוג מזה כעשרה חודשים והאחרונה הייתה בחודש השביעי להריונה.

ביום 30.9.15, בשעת הערב, ברחוב בדימונה (להלן: "הבית"), במהלך ויכוח שהתגלע בין השניים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שבעת ששכבה על המיטה אחז בה הנאשם בחוזקה בידה, משך אותה לכיוון הרצפה והפילה ארצה. בסמוך לכך, התרוממה המתלוננת מהרצפה, או אז, תפסה הנאשם בפניה תוך שהוא צועק ומגדף אותה. בהמשך משך הנאשם את המתלוננת מידה בניסיון להוציאה מן הבית (להלן ולשם הנוחות יכונה: "האירוע הראשון").

בתאריך 24.10.15, בשעה 17:30 לערך, בסמוך לרחוב יהודה הלוי 4/4 בדימונה, במהלך ויכוח שהתגלע בין השניים על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שתפס את חולצתה מאחורה והצמידה כשבטנה פונה לעמוד בטון. בהמשך תפס בחוזקה את פניה של המתלוננת בלסת (להלן ולשם הנוחות יכונה: "האירוע השני").

בתאריך 26.10.15, בשעות הבוקר, בבית, במהלך ויכוח שהתגלע בין הצדדים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שתפס את ידה ומשכה אל מחוץ לבית, בהמשך, משך את חולצתה מאחור, הפילה ארצה וניסה לבעוט בבטנה (להלן ולשם הנוחות יכונה: "האירוע השלישי").

זירת המחלוקת:

במענה לכתב האישום מיום 12.1.16 כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. הנאשם מודה כי בעת הרלוונטית היה בן זוג של המתלוננת וכי האחרונה הייתה בהריון באותה עת. לצד האמור, נטען כי הנאשם לא תקף את המתלוננת בשלושת האירועים המתוארים לעיל.

טיעוני הצדדים:

באת-כוח המאשימה בסיכומיה ביקשה לבכר את עדותה של המתלוננת על פני עדותו של הנאשם. לדבריה, המדובר בעדות מהימנה, קוהרנטית ומרובת פרטים. זו הפנתה לכך שמתלוננת ידעה לפרט תאריכים, מקומות, התחלה וסיום של כל אירוע כאשר בחלקם של מהמקרים אף הדגימה את האופן בו הותקפה. זו סבורה כי המתלוננת לא העצימה והפריזה בתיאור האירועים אלא מסרה את הדברים כהוויתם. לדבריה, הסברה של המתלוננת מדוע מיד לאחר האירוע הראשון לא הגישה תלונה במשטרה הינו הסבר המניח את הדעת. כך הם פני הדברים ביחס לסיבה מדוע בסופם של דברים בחרה להגיש תלונה במשטרה.

באת-כוח המאשימה ציינה כי ניתן למצוא חיזוקים נוספים בעדותם של בני משפחתו של הנאשם. לדבריה המדובר בעדים מהימנים, אולם חרף האמור יש לקחת את עדותם בזירות המתבקשת נוכח הקושי להעיד נגד בן משפחה. בעניין זה הפנתה לעדותם של א - אחות הנאשם, ע - בת הדודה, ואביו של הנאשם, אשר גם אם סייגו בעדותם הפעלת אלימות מצד הנאשם, יתר הפרטים אותם מסרו, בכלל זאת הלך רוחו של הנאשם ואופן השתלשלות האירועים, עולים בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת. חיזוק נוסף מוצאת המאשימה במסרונים אותם שלחה המתלוננת לבת דודתה וכן בהודעות כתובות ששלח הנאשם למתלוננת בפייסבוק, המדברות בעד עצמן.

באשר לעדותו של הנאשם - זו הפנתה לכך שהלה העיד על עצמו על אופיו העצבני ועל הקושי שלו להירגע. כך גם הלה קשר עצמו לכל אחד מהאירועים ואף אישר שצעק והתרעם, אולם, בכל הקשור לאלימות הכחיש באופן גורף. לדבריה, הנאשם לא נתן כל הסבר המניח את הדעת מדוע המתלוננת תעליל עליו עלילות שווא. נוכח האמור, עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

מנגד, בא-כוח הנאשם סבור כי יש לזכות את הנאשם מכל המיוחס לו. זה ציין תחילה כי דווקא מעדי התביעה עליהם מבקשת המאשימה לבסס הרשעתו נלמד הספק בתיק וחוסר מהימנותה של המתלוננת. הדברים מכוונים לכך שהגם שבכל האירועים המפורטים לכאורה אלו היו נוכחים, אף לא אחד מהם מאשר הפעלת אלימות כפי טענת המתלוננת. לדבריו, המדובר בשוני מהותי שאינו יכול לאפשר לגרסאות בני המשפחה וגרסאות המתלוננת לדור בכפיפה אחת. בהקשר לכך הוסיף כי הפערים בין הגרסאות היו ידועים עוד בשלב החקירה וחרף כך המשטרה לא ביצעה פעולות על מנת להבהיר את השוני בין הגרסאות.

זאת ועוד, הלה סבור כי ההסבר שנתנה המתלוננת לכך שלא הגישה תלוננה מיד לאחר האירוע הראשון כלל אינו מניח את הדעת, שכן, גם באירוע הראשון שבו הפיל הנאשם את המתלוננת העובר שבבטנה נמצא בסיכון ולכן הסבר זה אינו

נותן מענה מדוע דווקא רק לאחר האירוע השלישי החליטה לעשות כן.

לדבריו, נתונים אלו מחלישים את גרסת המתלוננת אשר ייתכן ומנקודת מבטה אכן האמינה כי הנאשם עלול לפגוע בעובר, אולם, אין בכך כדי לקבוע בהליך פלילי כי אכן הנאשם ביצע את המיוחס לו. בסיום דבריו, ציין כי מערכת היחסים אותה ניהלו השניים באותה עת אינה מספיקה דיה על מנת לקבוע כי מדובר בבני זוג. בנסיבות אלו, עתר להורות על זכויו של הנאשם ולו מחמת הספק.

פרשת התביעה

השטר זוהר טל:

עד זה גבה עדות מהמתלוננת ומאמה. הלה ציין כי האחרונה הציגה לו תמונות של מסרונים "WhatsApp" במכשיר הנייד שלה אשר נשלחו אליה על-ידי קרובת משפחה לה שלחה המתלוננת את המסרונים הללו. צילומי ההודעות הוגשו וסומנו ת/1.

השטר משה שריקר:

עד זה ביצע מספר פעולות בתיק דנן. הלה ציין כי המתלוננת העבירה לו הודעות ששלחה לחברתה א במכשיר הנייד אתן העביר לדיסק וכן הודעות ששלח הנאשם ב"פייסבוק" אותן הדפיס במקום ללא שנעשה כל שינוי או עריכה. בנוסף הלה ערך עימות בין הנאשם למתלוננת אשר סומן ת/5 וכן עימות בין הנאשם לא, אחות הנאשם, אשר סומן ת/6. בחקירה הנגדית העד הסביר כי הצו נושא הכותרת "חומר מחשב" מתייחס למצלמות שבביתו של הנאשם, ולא לחדירה למחשב של הנאשם, אולם לאחר בדיקה התברר כי אותם מצלמות אינן עובדות (עמ' 8, ש' 9-12). באשר להודעות "פייסבוק" אותן מסרה המתלוננת מסר כי לאחר שהנאשם אישר שזו התכתובת שלו עם המתלוננת לא מצא לנכון להעמיק בעניין ולהוציא את התרשומות הנגדיות מחשבונה של המתלוננת (עמ' 8, ש' 15-23).

בחקירתו הנגדית השיב כי לא מצא לנכון לשאול את המתלוננת בדבר התמהמהות הגשת תלונתה הואיל וזו נגשה לתחנה לאחר האירוע השני. באשר לעריכת עימות בין המתלוננת לבני משפחתו של הנאשם מסר כי האחרונים מסרו שלא הבחינו בתקיפה ולכן לא מצא טעם לעשות כן (עמ' 11, ש' 10-21).

א ת:

עדה זו הינה אחות הנאשם. זו העידה ביחס לאירוע השני מיום 24.10.15 כי המתלוננת והנאשם התווכחו למטה בבניין וכי היא ירדה בעקבות הצעקות. בהמשך ציינה כי לקחה את הנאשם ל"סיבוב הירגעות" מסביב לבניין (עמ' 23).

באשר לאירוע השלישי ציינה כי שוב התגלע סכסוך בין הנאשם למתלוננת בנוגע לכך שזו לא מבצעת את בדיקות ההיריון. תחילה מסרה באופן לאקוני כי המתלוננת, הנאשם והיא ירדו למטה עד אשר אביה קרא לשלושתם לעלות

לביתם. במשך לאחר שהוטח בפניה שצינה בחקירה במשטרה שהנאשם משך את המתלוננת זו מסרה כי היא אינה חושבת שזה היה בכוח ומכל מקום צינה כי הואיל והחקירה בוצעה ב-2:00 בלילה לא ממש "הייתה שם" (עמ' 26, ש' 5-7).

בנוסף צינה כי המתלוננת יצאה החוצה בעקבות כך ששמעה את העדה והנאשם רבים בחוץ ומכאן שעל פי גרסה המתלוננת לא הוצאה על-ידי הנאשם (עמ' 26, ש' 29-32).

ע ה:

עדה זו הינה בת דודה של הנאשם. עדותה רלוונטית לאירוע השני שהתרחש בבית הדוד במהלך שבת בר מצווה. זו צינה כי בבית תחילה היו ויכוחים קטנים בין המתלוננת לנאשם אך בסופו של דבר הנאשם נרגע. בהמשך צינה כי היא ואחות הנאשם שמעו צעקות אשר בעקבותיהם ירדו השניים.

זו הדגישה כי: **"היו צעקות... אבל לא היתה הרמת ידיים או משהו. הוא היה במרחק ממנה, ממש רחוק"**.

באשר לכך שהנאשם תפס ידה של המתלוננת - צינה כי הלה עשה כן על מנת שלא תקח ממנו את המתלוננת ולא במטרה להרביץ לה. כך גם שללה כי הנאשם תפס את המתלוננת בלסת. לדבריה, הנאשם כלל לא נגע במתלוננת (עמ' 30, ש' 14-15).

א ה:

עד זה הנו אביו של הנאשם. הלה העיד ביחס לאירוע הראשון מיום 30.9.15. הלה ציין כי בתאריך זה התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בביתו. כמו כן, מסר כי לא ראה שהנאשם תפס את ל בלסת או בועט. לדבריו, הנאשם רק צעק עליה (עמ' 31, ש' 28-32).

עדות הנאשם:

חלף עדותו הראשית, אישר הנאשם לבא-כוחו כי כל מה שמסר במשטרה הינו אמת ואין לו דבר להוסיף מעבר לדברים שמסר בחקירתו שהוגשה לבית המשפט במסגרת פרשת התביעה. בחקירתו הנגדית ובמענה לשאלה אישר כי המתלוננת אינה בחורה שקרנית, אולם כשהיא עצבנית היא יכולה להגיד **"מה שהיא רוצה"** (עמ' 24, ש' 5). באשר אליו העיד על עצמו כי הוא נוטה להתעצבן לעיתים תכופות (עמ' 34, ש' 30).

בנוגע לאירוע הראשון ציין כי הנאשם והמתלוננת התווכחו מאחר וחזר עם "עיניים אדומות". הלה אישר כי הוויכוח התרחש בחדר והוסיף כי לאחר שאביו שמע את הוויכוח אמר לו לצאת להירגע. הנאשם הקשיב בעצתו ויצא החוצה ולאחר מכן הרוחות שקטו (עמ' 36, ש' 15).

באשר לאירוע השני אישר כי הרקע לוויכוח מיום 24.10.15 הנו העובדה כי המתלוננת לא התייחסה אליו במהלך אותה שבת בר-מצווה. עוד אישר כי הוויכוח אירע בלובי הבניין, כי רק הוא והמתלוננת נכחו באותה עת, ורק כעבור מספר דקות, בעקבות הצעקות, ירדו למטה אחותו א ובת דודו ע. הלה הכחיש כי משך את המתלוננת בכל צורה שהיא (עמ' 38).

כך גם ביחס לאירוע השלישי אישר הנאשם כי התגלע סכסוך בינו לבין המתלוננת נוכח כך שהאחרונה סירבה לבצע את בדיקות מעקב הריון. הלה מסר כי כלל לא נגע במתלוננת באירוע זה והוסיף כי לאחר הוויכוח יצא מהבית בעצבים וכי אחותו והמתלוננת יצאו אחריו (עמ' 40, ש' 1-2).

עדות המתלוננת:

האירוע הראשון:

באשר לאירוע הראשון מסרה המתלוננת כי קדם לאירוע ויכוח על כך שהנאשם משתמש בסמים. לדבריה, כעסה עליו כי הוא מבזבז כספים על סמים במקום לקנות דברים לתינוק. זו מסרה כי הנאשם תחילה צעק, קילל ואף איים כי יקח לה את הילד וכי הילד אינו שלו. לאחר מכן, היא הלכה לשכב במיטה ואז הלה תקף אותה כפי המתואר: **"הלכתי לשכב במיטה, והוא פשוט משך אותי עם היד, ותפס אותי בלסת"** בהמשך ציינה כי נרגע.

המתלוננת ציינה כי האירוע הראשון התחיל בחדר השינה והמשיך בסלון. לדבריה, אביו של הנאשם נכח בחלק השני שהתרחש בסלון ועל כן הוא הבחין בכך שבנו צועק לה באוזן ותופס אותה בלסת (עמ' 14, ש' 15-21).

האירוע השני:

באשר לאירוע השני פירטה כדלקמן:

"בשבת, אחרי שחזרנו מבית הכנסת, הוא היה צריך ללכת לסבא וסבתא שלו, והוא אמר לי לבוא איתו, ואמרתי לו שלא, שאני אשאר עם בת-דודה שלו, עם האחיינים, כדי לעזור בשיעורים. ירדתי למטה כי הבנתי שהלוא לא חוזר אחרי זה הביתה. ירדתי למטה, הוא התעצבן עליי, שאני רוצה לחזור לאשדוד, ולא לחזור בחזרה, והוא פשוט דחף אותי בכניסה מאחורה... יש שם מן עמודן כזה, בטון, שהוא דחף אותי לכיוון של העמוד. הייתי בחודש שביעי".

זו ציינה כי אירוע זה התרחש בבית של דוד הנאשם במסיבת בר מצווה. כמו כן, ציינה כי הוויכוח התחיל בבית הדוד בו נכחו בני משפחתו של הנאשם, אולם, התקיפה התרחשה בלובי הבניין כאשר היו שניהם לבדם. בהמשך בעקבות צעקותיה ירדה בת דודתו של הנאשם, אולם, המתלוננת הדגישה כי את הדחיפה לעמוד זו לא ראתה אך כן הבחינה בתפיסת הלסת שאירעה בהמשך.

וכך תיארה את עמוד הבטון אליו הצמיד הנאשם את בטנה: **"בדיוק בכניסה. כשאתה נכנס, כמה צעדיך אתה לוקח**

ימינה... זה עמוד כזה בפנים, שיש עליו מראה".

האירוע השלישי:

בנוגע לאירוע השלישי ציינה כי קיבלה טלפון מגיסתה שמסרה לה שהתקשרו מקופת חולים נוכח כך שלא הגיעה לבדיקות מעקב ההיריון. לאחר מכן ציינה כי הנאשם התעצבן ושוב תקף אותה באופן הבא: "אז הוא התעצבן, והתחיל לצעוק ולקלל, ולהגיד שהילד לא שלו. הוא הוציא אותי, משך אותי ביד, הוציא אותי מהבית, כשירד גשם. עמדתי שם בגשם עד שאחותו באה והכניסה אותי. ואז אחותו הבריחה אותי לפה, לאשדוד". בהמשך הוסיפה: "לא יודעת מה שבדיוק הוא בא לעשות, והוא פשוט הפיל אותי על הרצפה. באותו רגע ראיתי את הרגל שלו באה לכיוון הבטן שלי".

זו מסרה כי מאחר שהייתה באותה עת בהריון מתקדם, בחודש שביעי, מאד חששה שיגרם נזק לעובר שבבטנה. עוד ציינה כי באירוע זה אחות הנאשם נכחה כל העת, וכי זו ראתה את כל שהתרחש. כן הוסיפה כי בזכות האחות נשארה בחיים: "היא היתה מהבוקר, בעצם, כשהוא קם בבוקר והתחיל לצעוק עליי. היא היתה שם, ראתה הכול, שמעה הכול, היא עזרה לי. בזכותה, אני יכולה להגיד, אני פה. כי אחרת אני לא חושבת שהייתי יוצאת משם בחיים".

בא-כוח הנאשם חקר ארוכות המתלוננת בדבר המצב הנפשי בו הייתה נתונה אותה עת, וזאת בשים לב לכך שנמצאה בהריון בשלב מתקדם, וכן בשים לב למצב הרגיש שנוצר בינה לבין הנאשם. בא-כוח הנאשם הציג למתלוננת תזה לפיה תיאור האירועים שמסרה המתלוננת הינו מנקודת מבטה אשר לא הייתה כה אובייקטיבית בשים לב לסערת הרגשות בה הייתה שרויה. המתלוננת בתגובה השיבה באופן נחרץ כי היא ראתה את שאירע וכי אין דרך אחרת לפרש זאת (עמ' 19, ש' 12).

כך גם כשהוטח בפניה כי יתכן והיא משליכה במקרה דנן את אירועי האלימות שחוותה מחברה הקודם השיבה כי אין קשר בין הדברים, וכי לכל אורך הקשר הנאשם התנהל באופן אלים: "שכאילו אני משליכה את מה שעברתי? זה לא קשור! זה לא קשור. כי בהתחלה שהיינו, בהתחלה של הקשר, הוא גם צעק. הוא - א - היה נותן אגרופים לקיר. יותר מזה? אני שתקתי והמשכתי להיות איתו ביחד".

באשר להתמהמות בהגשת התלונה מסרה המתלוננת כי אותה לימדו ש"כביסה מלוכלכת מכבסים בבית", אולם, ברגע שהאלימות החלה להוות סכנה לפרי בטנה, מבחינתה, הגיעו מים עד נפש:

- ש. את מספרת על אירוע אלימות כבר ב-30.9, כשבפועל את מגיעה רק לאחר האירוע האחרון. למה לא באת למסרה מיד אחרי האירוע הראשון?
- ת. כי לימדו אותי שכביסה מלוכלכת מכבסים בבית. לא הולכים ומגישים תלונה.
- ש. אז מה השתנה?
- ת. זה הגיע לילד שלי, זה מה שהשתנה. עד שזה לא הגיע - אני, הייתי יכולה להמשיך לחטוף. אבל כשהגיע לילד שלי - אני לא יכולה" (עמ' 15).

המסרונים ששלחה המתלוננת לגיסתה א - ת/1:

חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת ניתן למצוא בהודעות אותן שלחה המתלוננת לגיסתה א ביום 26.10.15 המלמדות על הפחד שאחז במתלוננת בעקבות מעשי הנאשם: "א הוא לא ייתן לי לצאת מפה חיה בחיים. הוא יהרוג אותי א.. א אני מפחדת כל כל (צ"ל - כך) וכן אני רוצה לחזור הביתה אבל הוא בחיים לא ייתן לי".

יצוין כי א הגישה העבירה את אותן הודעות לאמה של המתלוננת וכי זו האחרונה פנתה מיד למשטרה בשעה 2:12 והראתה להם את ההודעות הללו (עמ' 15, ש' 12-16, וכן ת/11).

הודעות ב"פייסבוק" - ת/3:

המתלוננת מסרה כי מהרגע שהגישה תלונה במשטרה הנאשם החל לשלוח לה הודעות ב"פייסבוק". זו ציינה כי היא בעצמה העבירה אותן למשטרה על ידי צילום מסך דרך מכשיר הסלולארי מסוג "אייפון".

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדים באופן בלתי אמצעי, עברתי על המוצגים השונים, ונדרשתי לטיעוני הצדדים מצאתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר, ועל-כן להרשיעו במיוחס לו.

ראשית וכפתח דבר אתייחס לטענת ההגנה לפיה אין המדובר בבני זוג, נתון אשר יש לו השלכה על טיב העבירה שניתן לייחס לנאשם: האם מדובר בתקיפה סתם, שהעונש המקסימאלי הקבוע בצידה הוא שנתיים מאסר, או תקיפה סתם של בת זוג, שהעונש המקסימאלי שנקבע בצידה כפול, והריהו ארבע שנות מאסר.

למשמע הראיות ניתן לקבוע בבירור כי מדובר בבני זוג לכל דבר ועניין, לרבות על-פי דרישת החוק. בטרם תפורטנה הראיות העומדות בבסיס קביעה זו, נדמה נשתכח מבא-כוח הנאשם, כפי הנראה בטעות, שבניגוד לדבריו בסיכומים, הרי שבמענה לכתב האישום כלל לא כפר בהיותם של השניים בני זוג. לא על התנהלות זו אשר יש בה כדי להשפיע על הצגת הראיות מטעם המאשימה יקבע ממצא זה, אלא מהותית. הדברים מכאונים לכך שעסקינן במי שחיו ביחד כבני זוג תקופה מצטברת בת למעלה מתשעה חודשים. הדבר נלמד מהאופן שבו הנאשם באמרותיו השונות ב"פייסבוק" ובכלל מתחנן בפני המתלוננת שיחזרו לחיות יחדיו, לרבות אמירות מובהקות הנושאות קשר רומנטי. הדבר נלמד מהאופן שבו זה קינא, שלא לומר קינא יתר על המידה למתלוננת. השניים חיו במקומות שונים תחת קורת גג אחת. למעשה, למעט העלאת הטיעון המשפטי מצד בא-כוח הנאשם, נדמה כי אף לא אחד מהעדים, לרבות לא הנאשם, המתלוננת ובני המשפחה, סבורים שאין המדובר בבני זוג. ההיפך הוא הנכון. הטענות לפיהן לכל אחד מהם היה חשבון בנק נפרד או לא היתה ברשותם דירה מושכרת, אך ורק שלהם, בה חיו באופן רציף, אין בהן בכך כדי לחתור תחת הקביעה הברורה כי עניין לנו בבני זוג.

לגופן של העבירות המיוחסות לנאשם הרי שכבר בשלב זה יש לומר כי ישנה התאמה כמעט מלאה בין גרסת המתלוננת לגרסת הנאשם ביחס לעצם התרחשותם של האירועים המפורטים בכתב האישום. התאמה זו נוגעת הן למקום ההתרחשות, השעה, הנוכחים, הרקע לאותו אירוע, ואף ביחס למזג האוויר ששרר באותה עת. למעשה המקום הכמעט יחיד בו גרסאותיהם של השניים מתפצלות ונבדלות נסוב סביב שאלת השימוש בכוח מצדו של הנאשם באותם מקרים: בעוד שלטענת המתלוננת, הנאשם הפעיל כלפיה אלימות, הנאשם דוחה מכל טענה זו מכול וכול.

במחלוקת הנ"ל, מצאתי במובהק להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני זו של הנאשם, ליתן לה משקל מלא ועל בסיס עדותה בהצטרף לראיות חיזוק נוספות להרשיעו.

הערכת עדות המתלוננת:

המתלוננת בתיק העידה באריכות בפני בית המשפט ביחס למעשיו של הנאשם ככלל, טיב מערכת היחסים עם הנאשם, ומעשיו המפורטים בכתב האישום בפרט. המדובר בעדות כרונולוגית, קוהרנטית, ללא סתירות פנימיות. המתלוננת עמדה על גרסתה ולא משה ממנה גם מקום בו הופנו אליה שאלות רבות מצד בא-כוח הנאשם, לרבות עדויות אשר על-פי הנטען סותרות את דבריה.

עדויות הייתה רבת פרטים, לרבות כאלה המצויים בפריפריה של האירועים הנטענים. כל אותם פרטים מאומתים על-ידי העדים האחרים לרבות הנאשם. כך ידעה המתלוננת לציין שהרקע לאירוע הראשון היה כעסה על כך שהנאשם חזר הביתה לאחר שכפי הנראה עישן סמים, דבר שהיה למורת רוחה, טיב האמירות של הנאשם, הפעולות שביצעה לאחר שזה קילל ואיים שייקח את הילד, לרבות האופן והמקום שבו הנאשם תקף אותה. כן ידעה לפרט כי תחילתו של האירוע בחדר השינה שלהם, והמשכו בסלון. עוד ציינה נוכחות אביו של הנאשם, והשלב שבו התערב בוויכוח ביניהם.

גם ביחס לאישום השני המתלוננת מפרטת את מקום התרחשות האירועים ואת הרקע שקדם לכעסו של הנאשם, בדגש על כך שלשיטתו לא התייחס אליה מספיק והתעצבן שנתנה נשיקה לבן דודו. המתלוננת מתארת את המקום שבו התרחשה התקיפה (תחילה בסלון, ובהמשך מתחת לבניין), לרבות פרטים הנוגעים לחלל הכניסה בדירת דודו של הנאשם. תמונה דומה עולה גם ביחס לאירוע השלישי, תוך פירוט הרקע שקדם להתרחשות, בכלל זאת כעסו של הנאשם על כך שלא ביצעה את הבדיקות הנוגעות להיריון, מקום ביצוע העבירות, מזג האוויר ועוד.

עצם הריבוי במסירת פרטים, באופן קולח, שוטף וקוהרנטי, הוא לכשעצמו מלמד על מי שאינה באה להסתיר דבר מה, ויש בו כדי לנסוך נופך נוסף של אמינות בגרסתה. כבר עתה יצוין כי בניגוד לעדותה של המתלוננת, הנאשם כלל לא העיד בחקירה ראשית, אלא אישר כי הדברים שמסר במשטרה הם אמת, ואין לו עוד דבר להוסיף מעבר להם.

לא רק ריבוי הפרטים בלט באופן שבו זו העידה, אלא גם העובדה כי זו ציינה ביחס לכל אחד מן האירועים מי מבני משפחתו של הנאשם היה נוכח. מתלוננת אשר בודה דברים מליבה, לא כל שכן מעלילה, תבקש לצמצם עד מאוד את האפשרויות לסתור גרסתה באמצעות עדים אחרים, ובוודאי שלא תפנה את חוקרי המשטרה לבני משפחתו של הנאשם שנכחו במקום. דווקא העובדה כי אותם בני משפחה לא חזרו באופן זהה על הדברים אותם מסרה המתלוננת (וזו אף

עומתה עם כך) מלמדת כי זו סיפרה את שראתה וחוויתה מבלי לנסות לתאם גרסאות או לייחס לנאשם דברים שלא ביצע.

התנהלות דומה מצידה של המתלוננת ניתן לראות גם בכך שהיא זו אשר מפנה את חוקרי המשטרה לקיומן של מצלמות בבית אביו של הנאשם שיכול ותיעדו את האירועים (ר' עמ' 8, ש' 9 לפרוטוקול). אמנם בדיעבד, לאחר בירור שערכה המשטרה עם אביו של הנאשם נמצא כי המצלמות אינן מקליטות אך ספק האם נתון זה כלל היה בידיעתה של המתלוננת, וממילא לא התרשמתי כי זו נוהגת בתחכום כה רב, אם בכלל, באופן שתפנה את המשטרה מלכתחילה למצלמות שאינן עובדות, רק כדי לעורר את הרושם, שהיא לא בודה דברים מליבה.

ביתר שאת, לו כל רצונה של המתלוננת היה להעליל על הנאשם, יכולה היתה בנקל למסור תיאורי אלימות קשים וחמורים שיהיה בהם כדי לשרת מטרה נטענת זו, ולא היא. לא זו בלבד שהמתלוננת אינה מפליגה בתיאור הכוח שהופעל עליה, אלא שניתן לומר שהתיאורים אותם מוסרת מינוריים ביותר, וכאלה המהווים אך חלק שולי במכלול גרסתה. כך באירוע הראשון, כל שביצע הנאשם אליבא דהמתלוננת הוא למשוך אותה עם היד ולתפוס אותה בלסת. בדומה, באירוע השני זו מציינת שהנאשם דחף אותה לכיוון עמוד, ואילו באישום השלישי חוזרת על כך שמשך אותה בידיה אל מחוץ לכניסת ביתם בשעה שירד גשם ודחף אותה. יתירה מכך, באירוע השלישי, חרף החששות הגדולים שלה לעובר, ידעה לדייק ולומר כי הנאשם רק ניסה לבעוט בה ולא מעבר לכך. גם כשנשאלה באריכות על-ידי בא-כוח הנאשם לגבי אותן תקיפות לא הפליגה בתיאורים, ואף הוסיפה כי התלונה מבחינתה כלל לא היתה קשורה לזה שהלה משך אותה אל מחוץ לבניין בגשם, אלא על כך שניסה לבעוט בה: **"התלונה שלי לא היתה על זה שהוא גירש אותי, אלא על זה שהוא בא ובא לבעוט לי בבטן [...] כשביקשו ממני לתאר את סדר האירועים - אז כן, זה מה שקרה"** (עמ' 18, ש' 21-23). זו חזרה על תיאורן של אותן משיכות יד ודייקה בדבריה, מבלי לנסות ולהשחיר את פניו של הנאשם או לייחס לו דברים מעבר לכך.

המתלוננת הסבירה מדוע רק לאחר האירוע השלישי בחרה להתלונן במשטרה, וזאת כיוון שהבינה שנוכח התנהלותו של הנאשם כעת נשקפת סכנה גם לעובר. המתלוננת לא הסתירה כי אהבה את הנאשם, סברה כי "כביסה מלוכלכת מכבסים בבית", וכי בתחילה לא ראתה את הדברים כפי שהשתקפו לה מקום בו ניסה הנאשם לבעוט בבטנה (עמ' 16, ש' 28).

המתלוננת היתה נסערת ונרגשת לאחר האירוע השלישי, ועל כך גם העידה. הצצה אל מצבה הנפשי ותחושותיה בסמוך לאחר התרחשות האירוע השלישי מתאפשרת באמצעות ת/1 שבו תיעוד מסרונים שהעבירה המתלוננת לבת משפחתה, ובהם היא מציינת: **"א הוא לא ייתן לי לצאת מפה חיה בחיים... הוא יהרוג אותי א"**, וכן: **"א אני מפחדת כל כך וכן אני רוצה לחזור הביתה אבל הוא בחיים לא ייתן לי"**. עוד ר' בהקשר לכך עדותו של השוטר זהר טל שמציין כי המתלוננת היתה מפוחדת במהלך גבייתן של ההודעות במשטרה, וכן דברי החוקר משה שריקר המפורטים ב-ת/5, שם מצוין כי במהלך העימות המתלוננת בוכה. אלה כאלה מלמדים על מי שחוותה אירוע משמעותי, ויכולים אף לשמש כראיית חיזוק עצמאית.

לא למיותר לציין כי אמרותיה של המתלוננת במשטרה לא הוגשו (למעט העימות בהקשר אמרותיו של הנאשם), וחזקה

על ההגנה כי לו היו מתגלות סתירות ופרכות מהותיות היתה פועלת לעשות כן לצורך הוכחתן. הגם כך, מדו"ח עימות שנערך בין המתלוננת לנאשם (ת/5) עולה כי זו חזרה בדיוק על אותם תיאורים עליהם העידה בבית המשפט גם בפני הנאשם, לא פחות ולא יותר.

הערכת גרסתו של הנאשם:

אל מול האמון שבית המשפט רוחש לגרסתה של המתלוננת, הרי שמנגד בית המשפט מוצא לדחות את גרסתו של הנאשם כפי שזו הוצגה בבית המשפט, גרסא ולפיה חרף קיומם של ויכוחים מעולם לא הפעיל אלימות כלפי המתלוננת.

ובמה דברים אמורים. ראשית, וכפי שצוין לעיל, הנאשם בחר שלא להעיד בעדות ראשית והפנה לדבריו במשטרה. הגם שהדבר אפשרי, אין זו בחירה המאפיינת את מי שבא להילחם על חפזו ומבקש לפרוש בפני בית המשפט לפרטי פרטים את התרחשות הדברים כפי שהוא רואה אותם. כנגזרת מכך, בית המשפט לא יכול להתרשם מן האופן שבו נמסרים הדברים, סימני האמת הנלמדים מהעדות הראשית וכן מידת ההתאמה או סתירה אל מול דברים שמסר במשטרה.

לגופם של דברים, הן במשטרה והן בחקירתו הנגדית אישר הנאשם דבר קנאתו למתלוננת, כמו גם מזגו החם ונטייתו להתעצבן לעתים תכופות. הנאשם אישר כי עובר לאירוע הראשון המתלוננת כעסה עליו, ואף מאשר בעקיפין את גרסתה לפיה חזר אל ביתם כשהוא עם עיניים אדומות: **"כעסה, ואני ידעתי שאני לא יכול לענות לה, כי עשיתי משהו שהיא לא רוצה שאני אעשה וידעתי שאני טעיתי..."** (פרוטוקול, עמ' 36, ש' 9).

חרף כך שהנאשם אישר באופן כללי שהוא בעל מזג חם, מקום בו התבקש להתייחס לעוצמת הכעס שלו כלפי המתלוננת עובר לכל אחד מהאירועים ביקש לצמצם מעוצמת הכעס והוויכוח. כך ביחס לאירוע הראשון, עת נשאל: **"אז היית ממש עצבני?"** ענה: **"לא, מה פתאום"** (עמ' 36, ש' 17). תיאור זה אין בו כדי לעלות בקנה אחד או לתת הסבר לעובדה שאביו, שהיה נוכח בדירה, מצא לנכון להתערב בוויכוח עם זוגתו, ואף הורה לו לצאת מהדירה על מנת להירגע. כבר עתה יצוין כי אביו אינו בן המשפחה היחיד אשר מבין שהנאשם חם מזג, ועל-כן יש להוציא אותו ל"סיבוב הירגעות" מקום בו זה מתעמת עם המתלוננת או בכלל.

בדומה, ביחס לאירוע השני שלל שבכלל קינא לה או התעצבן בגלל שנישקה את בן דודו, כפי שהעידה. הנאשם אף העיד בהלצה על כך: **"מה זה קשור? זה בן דוד שלי מה אני אתעצבן על זה"**. גם ביחס לאירוע השני יש לתהות הכיצד ומדוע ירדו אחותו א ואחייניתו ע מהקומה בה שהו אל הכניסה לבניין, אם לא היה מדובר בוויכוח של ממש שהצדיק את התערבותן. גם כאן תעיד אחותו כי היה צורך לקחת אותו ל"סיבוב הירגעות" מסביב לבניין: **"כי זה מה שאנחנו תמיד עושים"**.

הנאשם שולל כל אלימות כלפי המתלוננת. הגם כך, בחקירתו הנגדית מאשר כי חסם למתלוננת את הדרך מקום בו ע ביקשה לקחת אותה מהמקום: **"כי לא רציתי לתת לה ללכת"** (פרוטוקול, עמ' 38, ש' 20).

עוד יצוין כי בניגוד לתהייה של הנאשם מדוע המתלוננת כלל ציינה את דבר הנשיקה לבן דודו, הרי שעיון בהודעות "פייסבוק" ששלח למתלוננת לאחר הגשת התלונה מלמד כי העניין מצא גם מצא ביטוי בדברים שמסר, כאשר זה אף קישר בין אותה נשיקה לרקע קודם של התעלמות ממנו במהלך שבת הבר-מצווה, לשיטתו: **"מהקטע עם א באמת שאני לא התעצבנתי. ואת צודקת הוא ילד. אבל לא התייחסת אליי שזה ביאס" (ת/3, עמ' 1).** וכן ר' בהמשך: **"יום שישי לא התייחסת אליי חצי שעה בכלל ואני מדבר איתך ואת מתעלמת אחרי זה נישקתי את א ועוד רצית שאני ינשק אותך אחרי זה זה כאילו נישקתי אותו".**

ביחס לאירוע השלישי, הנאשם שולל כל אפשרות שניסה לפגוע במתלוננת או הפעלת אלימות בכל דרך שהיא. ככל שא ניסתה להתערב ואחזה בו הרי שהדבר קרה אליבא דידו בכניסה לבית ולא מחוצה לו - המקום בו מייחסים לו כי ניסה לבעוט במתלוננת. בדומה, הלה מוסר כי גם אם המתלוננת היתה הרצפה הרי שהוא לא הבחין בכך:

"...אני בכניסה לא ראיתי אותה על הרצפה וגם בבית לא ראיתי אותה על הרצפה. עכשיו, אני לא אומר שהיא ממציאה, לא ממציאה, משקרת, לא משקרת. יכול להיות שהיא היתה על הרצפה. אני לא ראיתי ועל המצב הזה שא משכה אותי, לא היה עוד מקרה שהיא משכה אותי בכניסה. היא משכה אותי רק בבית".

גם כאן, וכפי שיפורט בהמשך, גרסא זו עומדת בסתירה לראיות אחרות, לרבות דברים אותם מסר במשטרה או בהודעות שנשלחו למתלוננת.

הודעות "פייסבוק" שנשלחו על-ידי הנאשם למתלוננת (ת/3)

אין מחלוקת כי לאחר התרחשות האירוע השלישי והגשת התלונה על-ידי המתלוננת הנאשם שלח שורה ארוכה של הודעות למתלוננת באמצעות אפליקציית "פייסבוק", כפי שהדבר גם אושר על-ידו. עיון מדוקדק בהודעות אלו, יש בו כדי לחזק את גרסת המתלוננת, ומנגד - להחליש עד מאוד את גרסתו של הנאשם.

ראשית, הנאשם מציין בהודעתו מיום 28.10 שעה 00:04 כי: **"לא רציתי לבעוט לא עשיתי כלום.. זה א משכה אותי ודחפה ככה שהגוף זז אם התנועה..."**. דברים אלו של הנאשם, אפילו זה לא ציין כי רצה לבעוט, הרי שיש בהם ללמד כי אכן גופו ביצע, כתוצאה מכך שא משכה אותו, פעולה שיכולה היתה להיות מובנת, מצידה של המתלוננת, כרצון לבעוט בה. כך גם יש באמירות אלו כדי לסתור דבריו כי ככל שבאירוע השלישי אחותו א משכה אותו, הדבר אירע בכניסה לדירה ולא למטה.

עוד בהקשר לכך יוער כי במשטרה, מקום בו הוצגה לו אותה הודעה, לא ייחס את אותה משיכה של א למקום אחר, אלא ציין כי: **"לא רציתי יכול להיות של קיבלה מכה אני לא התכוונתי... יכול להיות שא משכה אותי ל קיבלה מכה".**

לא זו בלבד, הנאשם משכנע את המתלוננת לחזור בה מתלונתה, תוך אמירה מפורשת לפיה: **"מישמישונת (כינויה של**

המתלוננת בפי הנאשם (ד.ב.ט), **תגידי שלא הרבצתי לך ושאמרת את זה מעצבים...**. מעבר לפעולה עצמה בה מבקש הנאשם מהמתלוננת לחזור בה מדברים שמסרה, ישם אל לב כי הנאשם אינו אומר לה במכתב זה שלא הרביץ לה או שואל מדוע היא מעלילה עליו, אלא בונה עבודה גרסא שתמסור למשטרה בגדרה תאמר שדברים שאמרה נאמרו מתוך עצבים.

עוד ניכר לאורך כל אותן הודעות, באופן עקבי, הצער הרב אותו מביע הנאשם בפני המתלוננת על התנהגותו. הנאשם שב וחוזר על כך כי טעה, הגזים וגרם טראומה למתלוננת ולתינוק שבבטנה. אמירות אלו מלמדות על תחושות אשם מובהקות אשר שוב עומדות בסתירה לגרסתו בבית המשפט לפיה כל שהיה הוא ויכוח ותו לא.

יטען הטוען, כי מקום בו הנאשם לכאורה משיח לפי תומו, מצופה היה שיציין את אותה אלימות שהופעלה על-ידו ויוחסה לו באירוע השלישי. טיעון זה מוקשה, שכן המתלוננת ממילא לא טוענת שהוא הצליח לבעוט בבטנה, ואילו יתרת האלימות אותה היא מפרטת מינורית, כאשר גם אליבא דידה, וכפי שצוטט, היא לכשעצמה כלל לא היתה מביאה אותה להגיש תלונה נגד הנאשם.

התנהגות מפלילה של הנאשם:

מיד לאחר האירוע השלישי, הנאשם למעשה עזב את בית הוריו עד אשר נעצר באופן אקראי על-ידי שוטרי סיור שהבחין בו ביום 4.11.15. אין המדובר סתם בעזיבה, אלא למעשה מדובר במי שנמלט מהשוטרים. דבר זה מוצא ביטוי מובהק בהודעות שכתב למתלוננת. כך, בין היתר, ציין ב-27.10 בשעה 4:15 לפנות בוקר: **"משטרה מחפשים אותי"**. ובדומה: **"ל בבקשה תעשי משהו אני יתחיל בטיפולים היה היום ומחר יש עבר אני לא יכול מחפשים אותי אני אשב בכלא אהבה"**. בחקירתו הנגדית ציין הנאשם כי יום למחרת האירוע ולאחר שקיבל טיפול רפואי ידע שהמשטרה מחפשת אותו, ויחד עם זאת לא הסגיר את עצמו: **"נראה לי שביום שני, ביום שבאו המשטרה, לא הייתי בבית, חזרתי לבית, אבא שלי אמר לי שהוא לא רוצה בלגן, או שאני אצא מהבית או שאני אלך למשטרה. הוא לא רצה שיבואו שוטרים לבית. ש: ולא הלכת למשטרה נכון? ת: לא"**. בהמשך אף אישר כי בימים הראשונים לא היה לו איפה לישון, היה "מת מרעב" והיה "קר לו פצצות", וחרף כך לא הסגיר את עצמו (ר' עמ' 33, ש' 30-32).

אם כל שביצע הנאשם הוא להתווכח עם המתלוננת ולא מעבר לכך, מדוע, אם כן, יעזוב את ביתו, יחיה בתת תנאים, בקור וברעב? התנהלות זו מלמדת על מי שחושש מפני הצפוי לו ותוצאות מעשיו. התנהלות זו הינה התנהגות מפלילה, שמתיישבת יותר עם גרסת המתלוננת ולא עם גרסתו.

עדויות בני משפחתו של הנאשם:

ראש פרק זה מצוין לאחר הערכת עדות המתלוננת אל מול עדותו של הנאשם, ולא כחלק מפרשת התביעה, וזאת מן הטעם שכל אחד מהצדדים ניסה להיבנות מעדויות אלו לחיזוק טענותיו. בעוד שהמאשימה ביקשה ללמד על מהימנותה של המתלוננת נוכח ההתאמה המלאה בכל פרטי האירוע בהצטרף לאמירות מפלילות מסוימות, הרי שבה בעת אף ההגנה ביקשה להיבנות מאותן עדויות, מתוך כך שאף לא אחד מן העדים אישר שהיה עד לאותה אלימות נטענת כפי

תיאורה של המתלוננת. לטענת הסניגור, מקום בו המאשימה לא ביקשה להכריז על עדים אלו כעל עדים עוינים, ולהעדיף אמריותיהם במשטרה, או אז על-פי עדויותיהם המתלוננת אינה דוברת אמת.

לאחר ששמעתי את עדויות בני המשפחה, בכללן עדות האב, עדותה של האחות א, ועדותה של בת הדודה ע, סבורני כי עדויות אלו יכולות לדור בכפיפה אחת עם גרסתה של המתלוננת, אין בהן כדי לשנות מהתרשמות בית המשפט מאמיתות גרסתה, ובמובנים רבים יש בעדויות אלו גם כדי לחזק אותה ואף לפעול לחובתו של הנאשם.

מסקנה זו מבוססת על מספר אדנים. ראשית, ובאופן כללי, ניתן לומר שעדויות בני המשפחה ביחס לרכיבים השונים של שלושת האירועים דומות בעיקרן לדברים אותן מוסרת המתלוננת. כך גם עולה במובהק כי כל בני המשפחה מודעים לבעיית השליטה בכעסים של המתלונן, ולא בכדי בכל אחת מהפעמים, הגם שלכאורה היה מדובר בוויכוחים בין בני זוג, מצאו לנכון להגיע פיסית ולחצוץ בין השניים.

שנית, וביתר שאת, הרי שביחס למרביתן של אותן דחיפות, משיכות והפעלות כוח מצידו של הנאשם כלפי המתלוננת, זו האחרונה ידעה, כבר במשטרה, ובדומה - בעדותה, לציון כי הגעת בני המשפחה נעשתה לאחר שכבר נתלקח הוויכוח בינה לבין הנאשם, ולאחר שזה כבר הפעיל כלפיה כוח. ביתר פירוט, בנוגע לאירוע הראשון הרי שהמתלוננת מציינת כי החל ביניהם ויכוח: **"והוא התחיל לצעוק עליי והוא התחיל למשוך אותי, לתפוס אותי ביד ולמשוך אותי ותפס אותי בלסת, ואז אבא שלו קם מהצעקות והוא הפריד והרגיע אותו"** (ת/5, עמ' 2, ש' 21). בדומה, בבית המשפט המתלוננת מפרידה בין תחילתו של האירוע בחדר השינה, שם הנאשם משך אותה והפילה מהמיטה, וכשנשאלת ביחס לאביו, מציינת כי: **"אבא שלו שמע, הוא לא ראה. אבל אחר כך אבא שלו ראה"**. כשנתבקשה לפרט מה אירע בחלקו השני, מציינת: **"הוא ראה שהוא צועק לי באוזן, תופס לי בלסת הוא ראה את הקללות שמע את הקללות... הוא אמר לו להפסיק"**.

בדומה, ביחס לאירוע השני המתלוננת מסרה כי: **"הוא ביקש שנרד למטה לדבר והוא בתוקפנות תפס אותי ומשך אותי לקיר כשהבטן היתה לכיוון הקיר הוא אחז בי מהחולצה מאחורה כשהוא עשה את זה צעקתי ואז אחותו והבת דודה שלו ירדו למטה לעזור לי ואז הם הפרידו"** (ת/5, עמ' 2, ש' 11). על ההפרדה הברורה בין חלקו הראשון של האירוע בו הנאשם תקף אותה על-ידי כך שהצמידה אל הקיר אל מול חלקו השני שבו הגיעו בת דודתו ואחותו, עמדה גם בעדותה בבית המשפט (פרוטוקול, עמ' 14, ש' 32).

יתירה מכך, אפילו יונח לטובתו של הנאשם כי מבחינת "מבחן ההזדמנות" מי מבין בני משפחתו היו נוכחים באירועים טרם אלו הסתיימו, עדיין יש ליתן הדעת כי המתלוננת, מעבר לציון נוכחותם של אלה במקום לא יכולה לדעת בוודאות במה אלו הבחינו אם לאו. מסקנה זו, כפי שיפורט בהמשך, מוצאת אף תימוכין בראיות.

הנאשם, כאמור, מכחיש כל מגע פיסית עם המתלוננת, למעט סיטואציה שבה יכול ואחותו משכה אותו באירוע השלישי בהיותם בדירתם, וביקש למנוע מע לקחת את המתלוננת באירוע השני. הגם כך, גרסא זו עומדת בסתירה לדברים אותם מסרו בנות המשפחה, אשר מתארות, גם אם לא באופן זהה למתלוננת, סיטואציות בהן הנאשם הפעיל כוח כלפי

המתלוננת.

ככל שהדבר נוגע לאחותו א, הרי שזו מציינת ביחס לאירוע השלישי כי: **"כאילו הוא לקח אותה מהיד [מדגימה תנועה של יד נעה כאוחזת יד אחרת] ואז היו שתי שניות שהיא היתה בגשם ואז אבא שלי לקח אותנו"**, וחזרה על כך פעם נוספת בהמשך עדותה (עמ' 25, ש' 1, ש' 10, ש' 14). בכך למעשה מאשרת אחותו חלק ניכר מגרסתה של המתלוננת ביחס לאותו אירוע: "הוא הוציא אותי, משך אותי ביד, הוציא אותי מהבית כשירד גשם עמדתי שם בגשם עד שאחותו באה והכניסה אותי...".

כך מתארת המתלוננת את התרחשות הדברים בהמשך: **"כשאחותו באה להכניס אותי, לא יודעת מה שבדיוק הוא בא לעשות, והוא פשוט הפיל אותי על הרצפה באותו רגע ראיתי את הרגל שלו באה לכיוון הבטן שלי"** (עמ' 13, ש' 17 לפרוטוקול).

גם כאן אין לומר שגרסתה של א סותרת את גרסת המתלוננת. נהפוך הוא. גרסתה מחזקת משמעותית את גרסת המתלוננת. הדברים מכונים לכך שאפילו בתחילה א ציינה כי לא הבחינה במתלוננת ישובה על הרצפה, לאחר שזיכרונה רוענן מציינת במפורש שהבחינה במתלוננת: **"היא יושבה על הרצפה. היא יושבה על הרצפה עם הידיים שלה ככה [מליטה פניה בידה], ברגליים ישרות, ובוכה. היא באה וביקשה שנפסיק לריב. והיא שמה את הידיים שלה על הפנים [מליטה פניה בידה], היא יושבה על הרצפה מתחת לתיבות דואר. זהו"**.

א התבקשה להסביר הכיצד המתלוננת הגיעה לסיטואציה שבה היא שכובה על הרצפה, אולם לא סיפקה כל הסבר, למעט: **"אני לא יודעת, אני ואחי רבנו והייתי בעצבים על המילה הזו שהוא אמר לי"** (עמ' 27, ש' 2). גם אם א לא הבחינה שראתה את הנאשם מפיל את המתלוננת ארצה (ואין חזקה חלוטה כי זו תבחין בכל פעולה של הנאשם במעמד זה), הרי עצם היות המתלוננת שכובה על הרצפה בוכיה, מקום בו פרק זמן קצר לפני כן עמדה בגשם לאחר שהנאשם הוציאה, מתיישב היטב עם דברי המתלוננת.

ודוק, אין המדובר בסיטואציה שבה א מציינת כל בכל העת היתה בקשר עין ישיר עם המתלוננת, שכן בעצמה ציינה שאין לה הסבר הכיצד מצאה עצמה המתלוננת במנח הנ"ל. לא למיותר להוסיף כי חרף כך שהנאשם טוען שכלל לא הגיע לכדי מגע פיסי עם המתלוננת באירוע השלישי, הלה אינו מכחיש כי זו הגיעה לרצפה, אך יחד עם זאת לא סיפק כל הסבר הכיצד קרה הדבר (ר' העימות שנערך בין השניים - ת/5, עמ' 2, ש' 8). עוד בהקשר לעדותה של א יוטעם כי זו עומתה עם דברי הנאשם עצמו לפיהם יכול ודחפה אותו במעמד הנ"ל בתחתית הבניין, ולא סיפקה כל הסבר מדוע יטען זאת. חלף כך פנתה בשאלה לנאשם: **"אני לא חושבת שדחפתי אותו [פונה לנאשם] דחפתי אותך? לא יודעת, אני קצת כעסתי"**.

הדברים אמורים גם ביחס לעדותה של בת דודתו של הנאשם, ע, אשר מעבר לכך ששמעה צעקות באופן שהצריך ירידתה המשותפת יחד עם א להרגיע את העניינים, ומעבר לכך שלדבריה הבחינה שהעניין "התחמם" באופן שהצריך את א לקחת את הנאשם לסיבוב, מציינת לאחר ריענון זיכרונה כי הנאשם, אחז בידה של המתלוננת וניסה למנוע ממנה

לקחת אותה: "לאחר שאני קוראת אני משיבה - אוקי, הוא תפס לה את היד, אבל הוא לא תפס לה את היד בשביל להרביץ לה, אלא בשביל שאני לא אקח אותה ממנו. הוא לא הרביץ לה... הוא תפס לה את היד ככה אבל לא כדי להרביץ לה. היא הצליחה להשתחרר ומשכה אותי לעבר הבית של סבא שלי ולא היו מכות".

יושם אל לב כי שתי העדות נדרשו לריענון זיכרון על מנת לאשר פרטים שיש בהם לפעול לחובתו של הנאשם. אם כי לאחר ריענון זה לא התכחשו לאמירות הנ"ל. יש בנתון זה כדי לחזק המסקנה כי אלו לא באו לשקר בבית המשפט, יחד עם זאת ביקשו לצמצם ולהחסיר ממסירת פרטים מתוך מטרה לגמד את האירועים להם היו עדות.

נמצא אם כן כי עדויותיהם של בני המשפחה, חרף המחלוקת שניטשה בין הצדדים, מקומן ה"טבעי" במסגרת פרשת התביעה, ויש בהן כדי לחזק את גרסתה של המתלוננת.

סוף דבר:

סוף דבר, מקום בו בית המשפט מוצא ליתן אמון במלא בגרסת המתלוננת ובעדותה, מקום בו לגרסא זו נמצאו חיזוקים שונים, מקום בו מנגד בית המשפט דוחה את גרסת הנאשם ולמצער לא מוצא בה כחזו שיש בה לעורר ספק סביר, או אז הנני להרשיע הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום, ג' באייר התשע"ו, 11/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

החלטה

קובע לטיעונים לעונש ליום 17.5.16 שעה 13:00.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום, ג' באייר התשע"ו, 11/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט